

De förföljda kristna!

I översättning av Demokratbloggen

Den här boken består av tre olika artiklar om muslimernas förföljelser av kristna i främst Mellanöstern, men också i Afrika och Asien. Här ser vi vad som också kommer att hända med det moderna Västeuropa om vi tillåter Islam inom våra gränser.

Västeuropa kommer att degraderas och falla sönder och bli en del av tredje världens armod om vi inte sätter stopp för våra politikernas förräderi mot sitt folk de har satts att representera – för att istället representera den främmande makten Islam!

Av Robert Spencer

“*Ta era vapen*”, kommenderade Jaffar Umar Thalib, en 40-årig muslimsk imam, över den indonesiska radion i maj 2002; “*Strid till sista blodsdroppen.*”[1]

Måltavlan för denna jihad var de indonesiska kristna. Kristna, förklarade Jaffar, var “stridslystna otrogna” (kafir harbi) och har inte rätt att förvänta sig nåd. Denna benämning var inte bara en stilistisk utsmyckning i Jaffars mening.

Tvärtom så är kafir harbi en kategori otrogna som är tydligt beskrivet i islamisk teologi. Genom att använda den termen sporrade Jaffar inte bara sina följare till våld, utan sa att deras handlingar var teologiskt sanktionerade.

Jaffars ord fick konsekvenser; Dödssiffran bland indonesiska kristna i kaoset som följde var uppskattningsvis så hög som 10 000, med oräkneligt tusentals fler som blev hemlösa.[2] Journalisten Rod Dreher rapporterade år 2002 att Jaffar Umar Thalibs jihadist grupp, Laskar Jihad, också hade “tvångskonverterat tusentals fler, och förstört hundratals kyrkor.”[3]

Det som hände i Indonesien behandlades av den internationella pressen som en isolerad händelse. Men det våldsamma jihad där var faktiskt en del av den pågående förföljelsen av kristna från muslimer över hela islamiska världen. Detta våld som påminner om barbariska religiösa konflikter från sju hundra år sedan, är den smutsiga lilla hemligheten med samtida religion. Frukten att kränka muslimska känslor har avstyrat det internationella samfundets insyn, och tillåtit förföljelsen att äga rum i tysthet.

Ingen annan stans är religiös trångsynthet legitimerad av helig skrift, i det här fallet koranen, eller av ett betydligt antal religiösa ledare, i det här fallet imamer. Ingen annan stans får religiös trångsynthet så blodiga konsekvenser. Ingen annan stans kan sådan trångsynthet äga rum så gott som omedelbart utan kommentarer, eller fördömanden, från samfunden för mänskliga rättigheter.

Muslimska förföljelser av kristna har blivit vanliga skildringar, repeterade med skrämmande täta förekomster i muslimkontrollerade områden över världen, men speciellt i Mellanöstern.

Mördade kristna präster i Irak

Den 5 april 2008 blev Youssef Adel, en assyrisk ortodox präst vid St. Peter och Paul kyrka i Bagdad, mördad genom skottlossning från bil när han öppnade grinden till sitt hus.[4] Denna attack kom bara veckorna efter dödsfallet för Ärkebiskop Paulos Faraj Rahho från den kaldeiska katolska kyrkan, som kidnappades i den irakiska staden Mosul den 29 februari och tre andra kristna dödades samtidigt.

Den 12 mars ringde kidnapparna en kyrka i Mosul för att meddela att Ärkebiskop Rahho var död, och angav var kroppen kunde bli funnen.[5]

Medan moskéerna snabbt förökar sig över västvärlden har kristna prästmän blivit en utrotningshotad art i Irak. I oktober 2006 gick en syriansk ortodox präst, Fr. Boulos Iskander, för att köpa bildelar i den irakiska staden Mosul; Han sågs aldrig mer.

En muslimsk grupp kidnappade honom och begärde inledningsvis 350 000 dollar i lösen; slutligen sänkte de det till 40 000, men lade till ett nytt krav: Fr. Boulos' församling måste fördöma de milda kritiska kommentarerna om islam som uttalats förra månaden av Påve Benedict angående Regensburg i Tyskland, som hade orsakat upplopp över hela den islamiska världen.

Lösensumman betalades, och kyrkan satte plikttroget upp trettio stora skyltar över Mosul som fördömde påvens uttalanden. Allt till ingen nytta: När Fr. Boulos' kvarlevor upptäcktes, hade han inte bara blivit mördad utan sliten i stycken.

Fem hundra kristna gick på begravningen. En annan präst såg på församlingen och kommenterade: "Många fler hade velat komma på begravningen, men de var rädda; Vi befinner oss i en mycket svår situation nu." [6]

Det finns ingen tvekan om det. Dessa tre prästers mördare ägde rum mot en bakgrund av ökad fara för kristna i Irak. I mars 2007 knäckade islamiska gäng på dörrar i kristna områden i Bagdad och krävde Jizya-betalning, den religiöst baserade skatten som har fastställts av islamisk lag, mot kristna, judar, och andra icke-muslimska grupper som bor i muslimska länder. [7]

Under tiden hotas kristna kvinnor i landet av kidnappning eller död om de inte har på sig en huvudduk.

I enlighet med traditionella islamiska juridiska restriktioner om kristna "som öppet visar vin eller fläskkött" (enligt en juridisk manual rekommenderad av Kairos högvördiga Al-Azhar universitet), spritbutikägare i Irak har också blivit hotade. [8] Många företag har förstörts och ägarna har flytt.

Hälften av nationens kristna före kriget var 700 000 men som har flytt landet sedan 2003. Skillnaden på våldet de står inför är av en helt annan grad. Även i det relativt sekulära Irak under Saddam Hussein, där den ökände ställföreträdande premiärminister Tariq Aziz var en kaldeisk katolsk kristen, stod det lilla kristna samfundet inför slumpmässigt våld från den muslimska majoriteten

Förutom utbrott av faktiska förföljelser, inklusive mord har kristna rutinmässigt pressats att förneka sin religion och att gifta sig med muslimer. [9] Irakiska kristna strömmar idag in i Syrien, eller om de kan, ut från mellanöstern över huvud taget. En irakisk affärsman som nu bor i Syrien klagade att "nu har minst 75% av mina kristna vänner flytt;. Det finns ingen framtid för oss i Irak." [10]

Koptiska kristna diskriminerade i Egypten

I Egypten har koptiska kristna lidit under diskriminering och trakasserier i sekler. Istället för att dämpas av den växande toleransen och sammanlänkningen med det globala samfundet, ökar risken för de kristna idag, med mobbningsattacker på kyrkor och mot individuella kristna och blir allt mer frekvent.

I februari 2007 ledde rykten att en koptisk kristen man hade ihop det med en muslimsk kvinna – ett brott mot islamisk lag – till ett raseri som resulterade i förstörelsen av flera butiker som ägdes av kristna i södra Egypten. [11] Och förutom fysiska attacker har kristna förbjudits att tala fritt.

I augusti 2007 blev två koptiska högeraktivister arresterade för “att ha publicerat artiklar och deklamationer som skadar islam och kränker profeten Muhammed på de förenade kopternas webbplats.”[12]

Felbehandlingen av kristna i Egypten möts ofta med medelmåttighet – eller ännu värre, delaktighet – från egyptiska auktoriteter. I juni 2007 vandaliserade upploppsmän i Alexandria kristnas butiker, attackerade och sårade sju kristna, och skadade två koptiska kyrkor.

Polisen lät pöbeln ströva fritt i Alexandrias kristna kvarter under en och en halv timme innan de ingrep. Compass Direct News service, som spårar händelser med förföljelser av kristna, noterade:

“I april 2006 var Alexandria scen för tre knivattacker i kyrkor och dödade en kristen och sårade ett dussintal. Regeringen verkade oförmögen eller ovillig att stoppa den pågående vandalismen av kopternas butiker och kyrkor...”[13]

Prövningen för Suhir Shihata Gouda är ett exempel på vad många egyptiska kristna har för erfarenheter, och principiellt kristna kvinnor, som ständigt plågas av muslimska män.[14] Enligt Jubilee Campaign, som dokumenterar förföljelser av kristna:

[Suhir, en kristen kvinna] kidnappades den 25 februari [1999] av en grupp muslimer som tvingade henne att gifta sig med en muslimsk man, Saed Sadek Mahmoud.

Efter att Suhir inte kommit hem från skolan rusade hennes ursinnige far till Abu-Tisht polisstation och rapporterade händelsen, men istället för att hjälpa honom började en polis angripa Suhirs far...slog honom och svor.

Tre dagar senare återvände Suhirs far och bror till polisstationen för att be om hjälp och de blev underkastade samma misshandel, och som resultat fick fadern ligga på sjukhus för behandling.

Suhir själv lyckades fly, men blev återinfångad “och blev misshandlad för att ha sprungit iväg och är för närvarande strängt bevakad.” Hennes muslimske “man” samlade ihop en pöbel mot hennes fars hus där de hotade att döda alla kristna män i Suhirs hemby, och röva bort alla kvinnor, om familjen tog juridisk hjälp. [15]

Biskop Wissa av Egyptens koptiska ortodoxa kyrka målade en grym bild i en intervju med den protestantiska organisationen Böner För Den Förföljda Kyrkan i maj 2000:

En man i 20-års åldern arbetade på åkern när beväpnade muslimer närmade sig. Han ombads att avstå från kristendomen och att säga de två meningar som skulle konvertera honom till islam. När han vägrade och gjorde korstecken, dödades han med ett skott i huvudet.

En annan ung man hade en tatuering på sin arm av St. Göran och Jungfru Maria. De bad även honom att avstå från sin tro. När han vägrade skar de av hans arm som hade de kristna tatueringarna och styckade den. De gjorde slut på honom med sina dolkar och sedan brände hans kropp.

En 17-årig pojke som är diakon i kyrkan gick för att leta efter sin syster på åkern. Även han ombads att avsäga sig sin tro, och när han vägrade blev han skjuten. Efter att de hade dödat honom bad de den unga flickan att lägga sig bredvid sin bror där de dödade henne.

Den egyptiska regeringen, som är fångad mellan kraven från Sharia och dess sekulära lagar, kan inte helt ignorera dessa mord. Den kompenserade var och en av offrens familjer, om än på ett sätt som bara underströk hur relativt billigt ett kristet liv är: varje familj fick åtta hundra dollar.

Familjerna till alla offer däremot fick varken kompensation eller rättvisa. En mans son var på väg till skolan när islamiska militanta stoppade skolbussen som han åkte med och beordrade de kristna att flytta sig från muslimerna; De krävde att pojken skulle avstå från sin tro.

När han vägrade, säger Bishop Wissa, *“dödade de honom med en yxa, och sedan körde de över hans kropp med sin bil.”* Myndigheterna kallade mordet för en bilolycka, och vägrade fadern kompensation — precis som de tidigare gjort när muslimska militanta förstörde hans butik.[16]

Jihadistisk aggression mot kristna i Pakistan

I Pakistan är situationen för kristna inte bättre. Fr. Emmanuel Asi, ordförande för det teologiska institutet för lekmän i Lahore och sekreterare för Den Katolska Bibelns Kommission i Pakistan, sa i augusti 2007 att pakistanska kristna ständigt förnekas jämlika rättigheter med muslimer och underkastas olika former av diskriminering. Jihadistisk aggression, sa han, kan “när som helst” frambringa “alla tänkbara slags problem” för pakistanska kristna.[17]

Som i Egypten har de kristna i Pakistan varit utsatta för pöbelvåld och hot. I augusti 2007 fick kristna (såväl som hinduer) i Peshawar i norra Pakistan brev från en jihadistgrupp som beordrade dem att konvertera till islam de närmaste dagarna eller “er koloni blir förstörd.”

Tidsfristen passerade, men enligt Compass Direct fortsatte de kristna “att leva i fruktan, avstod från kyrkoaktiviteter och hoppade över gudstjänster.”[18]

De hade god anledning att vara oroade, eftersom jihadisterna hade tagit sina löften i bruk och angripit pakistanska kyrkor förr. I en attack mot en kyrka i Peshawar den 28 oktober 2001 till exempel, mördades 18 kristna under söndags-förmiddagens gudstjänst.[19]

I en annan attack mot en kyrka den 17 mars 2002, dödades fem kristna och fyrtio skadades. Hela det kristna samfundet i Pakistan levde under skuggan av ett al-Qaeda hot att döda "två kristna som återgällning för varje muslim som dödades under USAs militära slag i Afghanistan." [20]

Förutom gruppanfall finns det också individuella trakasserier. Den pakistanska kristna skollärarinnan Cadherine Shaheen pressades "att konvertera till islam." När hon kämpade emot så blev hon tillsagd att om hon inte kapitulerar skulle det bli allvarliga konsekvenser.

Snart blev hon anklagad för kätteri. Alla moskéer i området satte upp affischer med hennes namn och bild. "Detta var en dödsdom för mig," säger Shaheen. "*Det anses vara en ära för en muslim att döda en kättare. Precis innan mig mördade muslimerna skolans rektor, anklagad för kätteri; Nästa person var jag.*"

Shaheen gick under jorden, varför den pakistanska polisen arresterade hennes far och hennes bröder. Hennes far 85, dog snart. Cadherine banade sig iväg till USA. "Det är fruktansvärt för de kristna i Pakistan," säger hon.

"Muslimerna tar vårt land, rånar våra hem, försöker tvinga oss att acceptera islam. Unga flickor kidnappas och våldtas; Sedan får de veta att om de vill ha en man som accepterar dem efter detta så måste de bli muslimer." [21]

Religiös rensning på andra håll i den islamiska världen

Samma nedslående historia repeteras över hela den muslimska världen. I juni 2007 vädjade kristna i Gaza till det internationella samfundet om skydd efter att jihadister hade förstört kyrkor och skolor.[22]

Khartoum regimen i Sudan har i åratal utkämpat en blodig jihad mot de kristna i de södra delarna av landet, dödade två miljoner sudanesiska kristna och tvångsförflyttade ytterligare fem miljoner.[23] Under våren 2003 brände jihadister en sudanesisk kristen pastor och hans familj till döds medan de utförde oprovocerad massaker på 59 byar.[24]

I Nigeria hr en muslimsk pöbel satt kyrkor i brand, tvingat Sharia koder på kristna, och ännu värre-piskat kvinnliga kristna college studenter som de bedömde inte var reglementsensligt klädda.[25] Över 2 000 människor dödades år 2001 i muslimskt uppviglade kravaller i staden Jos.

Över hela Nigeria fortsätter islamiska jihadister att försöka tvinga på Sharia över hela landet, trots en betydande kristen befolkning. En rapport varnade att i Jos, "skulle konflikten kunna återkomma, eftersom muslimska militanta fortfarande är ute efter att angripa kristna." [26]

Även i Libanon, som traditionellt är Mellanösterns enda kristna land, blir kristna förföljda – markerat främst av en pågående serie mord på kristna politiska ledare, inklusive bombning i en kristen förort till Beirut i september 2007, som dödade Antoine Ghanem från det kristna falangistpartiet.[27]

Detta har lett till minskat antal kristna och därmed minskat inflytande – vilket i sin tur uppmuntrar ännu mer förföljelse. Samfund som daterar sig tillbaka nästan två tusen år till kristendomens gryning har stadig minskat i antal; nu är den tron på väg att försvinna från området helt och hållet.

Muslimska militanta i Algeriet har siktat in sig på det landets lilla grupp katoliker i årtal. År 1994 dödade de en präst, en nunna, och fyra missionärer; år 1995 två nunnor; år 1996 en biskop och fjorton munkar. Många av dem som mördades försökte etablera vänskapliga relationer med det muslimska samfundet.

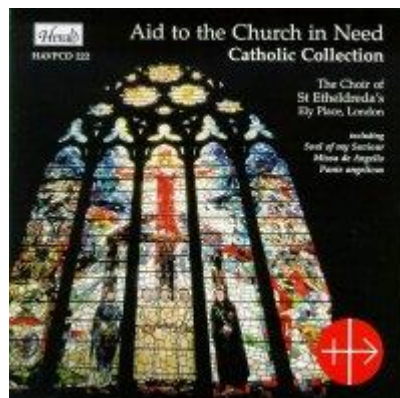
Biskop Pierre Claverie från Oran dödades år 1996, "hade tillägnat sitt liv till att gynna dialog mellan islam och kristendomen; han var känd som "Muslimernas Biskop" och hade djupgående studerat islam— faktiskt i en sådan utsträckning att...muslimerna själva konsulterade honom om ämnet." [28]

I början på året 2002 i Malawi, enligt Compass Direct, hade två lokala kristna "stenats, hotade med machetes och varnade av lokala muslimska ledare att de kommer att skickas tillbaka till sina ursprungliga byar som lik om de fortsätter att hålla möten i sina hus." [29]

Enligt Hjälp till Kyrka i Behov, i Bangladesh "den 28 april 1998 plundrade en folkmassa — uppviglad av islamister — och delvis brände ner St. Francis Xavier college för katolsk flickor, kyrkorna Santa Croce och St. Thomas i huvudstaden, och Baptistkyrkan i Sadarghat. En del präster, nunnor och även vanliga arbetare har blivit hotade med döden."

Anledningen till detta våld tycks ha varit en dispyt över land: "Anledningen till konflikten var en bit land som tillhörde kyrkan som den angränsande moskén ville ha för sig själv. Sju tusen människor, anstiftade av en högtalare som påstod att moskén hade blivit invaderad av kristna och judar, bröt sig in i St. Francis Xavier College, brände böcker, slog sönder krucifix och statyer av Jungfru maria, slog sönder dörrar och fönster, och gick bärsärkagång i flickornas sovsalar." [30]

Libyens starke man Muammar Gaddafi är lika intolerant mot kristna. Hjälp Till Kyrka i Nöd rapporterar att i Libyen, "stängdes majoriteten av kristna kyrkor efter revolutionen 1969, trots att konstitutionen granterar religionsfrihet. Efter att ha fördrivit de italienska och maltesiska katolikerna förvandlade Gaddafi katedralen i huvudstaden till en moské." [31]

Sedan den turkiska ockupationen av norra Cypern år 1974 har kyrkor plundrats på ikoner som sedan har flödat svarta marknaden i Grekland. Turkarna har tagit över många kyrkor för sekulära användningar, och har även försökt att konvertera 500-tals klostret San Makar till ett hotell. Kristna cyprioter är förbjudna att komma i närheten av byggnaden, och naturligtvis inte heller komma in i den. [32]

Muslimska militanta verkar beslutsamma att driva ut alla kristna ur landet. I Tur-Abdin i sydvästra Turkiet år 1960 fanns det 150 000 kristna; idag finns det bara lite över två tusen.

Man tar till terrorism då subtilare medel för övertalning misslyckas: enligt Hjälp Till Kyrka i Nöd, “exploderade en bomb den 3 december 1997, i den ekumeniska patriarkens högkvarter, sårade diakonen och skadade kyrkan.”[33]

Under tiden hade den turkiska regeringen stängt återstoden av det ortodoxa seminariet, och med krav på att patriarken av Konstantinopel ska bli en turkisk medborgare, ser ut som en avsikt att förstöra patriarkatet.

I Indonesien var massakrerna på kristna av Laskar Jihad år 2002 som beskrivits tidigare, inte början eller slutet på de kristnas situation där; På Java år 1996 förstörde muslimerna tretton kyrkor.

Ytterligare tretton kyrkor eldades upp i Djakarta år 1998 av en pöbel som skrek, “Vi är muslimska gentlemän och de är kristna grisar” och parafrasade koranen, “Döda alla hedningar!” En muslim skrek åt en arméofficer som försökte skydda några kristna att “stiga åt sidan och tillåta islamisk rättvisa ha sin gång.”[34]

Organisationer för mänskliga rättigheter rapporterar att indonesiska jihadister, ofta i medverkan av lokala statstjänstemän, har tvingat fram nedstängning av 110 kyrkor i Indonesien mellan 2004 och 2007.[35]

På grund av våldet har vanlig kristen hjälpverksamhet förvandlats till predikan om vad som verkar som varaktiga skillnader mellan islam och kristendomen: Hjälp Till Kyrka i Behov berättar om “åtta systrar till det lilla Jesusbarnet, om att de anlände till Cileduk, en tätort i Java, och möttes av stenkastande muslimer; de svarade med att bygga ett daghem för barn, ett ålderdomshem och en skola.”

Och i de mest fruktansvärda exempel på muslimska grymheter mot kristna i Indonesien skar tre islamistiska jihadister huvudet av tre kristna flickor och skadade den fjärde svårt när de var på väg till skolan i närheten av staden Poso i oktober 2005.[36] För detta ohyggliga trippelmord dömde en indonesisk domstol organisatören för attacken till tjugo års fängelse; hans två medbrottslingar fick fjorton år.[37]

Kristna som har konverterat från islam får lida speciellt hat. Men de som är födda in i tron har det inte så mycket lättare. Saudiarabien, islams heliga land, har varit speciellt strängt mot religiösa minoriteter. Även utlänningar måste underkasta sig de drakoniska religiösa lagarna i Saudiarabien:

År 1979, när muslimerna begärde ingripande av en speciell fransk enhet till the Kaaba, mot en grupp islamiska fundamentalister som var i opposition mot regeringen måste soldaterna i ingreppsstyrkan hos den franska nationella polisen (GIGN – Groupe d'intervention de la

Gendarmerie nationale) gå igenom en snabb ceremoni för att konvertera till islam. Även Röda Korset var tvunget, under Gulfkriget, att köra omkring utan sitt kors som symbol för sådant får inte finnas.[38]

Tillägger den förre U. S. Utlandstjänstofficeren Tim Hunter, som tjänade i Saudiarabien från 1993 till 1995, "Emellanåt slog de, även torterade, amerikaner i Jiddah för så lite som att inneha ett fotografi med Davidsstjärnan i bakgrunden eller sjunga julsånger.... Mutawa [Saudisk religiös polis] kedjade, slog och kastade prästerskapet i medeltida fängelsehålor." [39]

Amnesty International rapporterade att en indier som hette George Joseph, som arbetade i Saudiarabien, "rapporteras ha arresterats utanför sitt hem i maj [2000] när han återvände från en katolsk mässa med ett religiöst kassetband." [40]

I början av år 2003 intygade den Saudiska regeringen att det inte fanns och skulle aldrig finnas en kyrka i kungadömet. "Det här landet är startplattan för profetian och budskapet, och ingenting kan motstrida det, även om vi förlorar våra halsar," sa Prince Sultan, den saudiske premiärministern.

Som svar på klagomålen att amerikansk militär och diplomatisk personal inte fick lov att praktisera sin tro, kallade han dem "fanatiker" och deklarerade: "Det finns inga kyrkor — inte sedan förr, nu för tiden eller framtiden. . . . Den som säger att [kyrkor ska etableras] måste hålla tyst och skämmas;" [41]

Rapporter från början av 2008 att Benedict XVI och Vatikanen hade samtal med saudiska tjänstemän för att öppna en kyrka i kungariket sattes snabbt i perspektiv av Anwar Ashiqi, president för det saudiska centret för strategiska studier i mellanöstern, i en intervju i det arabiska TV-nätverket al-Arabiya.

"Jag har tagit del av flera möten i samband med den islamisk-kristna dialogen och det har funnits förhandlingar om den frågan," förklarade han. Men, "det skulle vara möjligt att påbörja officiella förhandlingar för att konstruera en kyrka i Saudiarabien endast efter att Påven och alla kristna kyrkor erkänner profeten Muhammed. Om de inte erkänner honom som profet, hur kan vi då ha en kyrka i det Saudiska kungariket?" [42]

Den religiösa rensningen på kristna i den muslimska världen överaskar inte någon som känner till islams ursprung. Profeten Muhammed deklarerade: "Jag kommer att driva ut judar och kristna från den arabiska halvön och det ska inte finnas andra än muslimer här." [43]

Enligt en modern islamisk juridisk manual är kristna “förbjudna att bo i Hijaz, vilket är området och städerna runt Mecka, Medina, och Yamama, under mer än tre dagar.”[44] Motorvägarna i Saudiarabien som leder till Mecka och Medina håller faktiskt en god distans från de heliga städerna, avfarterna markeras “Icke-muslimer måste utgå här.”

Straffet för samvete är döden

Konvertiter från islam till kristendomen är ofta jagade i den muslimska världen, där precis alla religiösa auktoriteter är överens om att sådana individer förtjänar döden. Muhammed själv kommenderade sådant straff: “*Den som har förändrat sin islamiska religion, döda honom.*”[45] Detta är fortfarande positionen för alla skolor i islamisk juridik, men det finns vissa meningsskiljaktigheter om lagen ska tillämpas endast på män, eller även kvinnor.

Vid Kairos Al-Azhar universitet, den mest prestigefyllda och inflytelserika institutionen i den islamiska världen, fastslår en islamisk manual certifierad som en pålitlig guide till Sunni muslimsk ortodoxi: “När en person som har uppnått puberteten och vid sina sinnens fulla bruk frivilligt avfaller från islam, så förtjänar han att dödas.”

Men rätten att döda en avfälling är i muslimsk lag reserverad till ledaren för samfundet och andra muslimer kan teoretiskt bli straffade för att själva ta på sig denna plikt, i praktiken behöver inte en muslim som dödar en avfälling betala något skadestånd eller utföra någon försonande handling (som han måste i andra mordfall under klassisk islamisk lag). Denna anpassning har gjorts därför att dödandet av en avfälling “är att döda någon som förtjänar att dö.”[46]

Islam Online, en webbplats bemannad av ett lag islamiskt lärde med den internationellt inflytelserike Sheikh Yusuf al-Qaradawi i ledningen, förklarar, “Om en person vid sina sinnens fulla bruk som har nått puberteten och frivilligt hoppar av från islam, så förtjänar han att straffas. I sådant fall är det obligatoriskt för kalifen (eller hans representant) att be honom att ändra sig och återvända till islam. Om han gör det så accepteras han, men om han vägrar så blir han omedelbart dödad.”

Och om någon inte väntar på att en kalif ska dyka upp och tar saken i egna händer? Fastän mördaren ska “disciplineras” för “tillvälla sig kalifens privilegium och inkräktar på hans rättigheter,” finns det “inga blodspengar för att döda en avhoppare (eller något sonande)” – inget särskilt straff för mördaren med andra ord.[47]

En Afghan med namnet Abdul Rahman känner till det här väl. I februari 2006 arresterades han för brottet att lämna islam för kristendomen.[48] Konstitutionen i Afghanistan förbehåller att “ingen lag kan motsätta sig tron och föreskrifterna i den heliga religionen islam.”[49]

Även efter hans arrestering hade västliga analytiker svårt att begripa vikten av dessa föreskrifter. En “expert på mänskliga rättigheter” som citerades i Times i London, visade den vitt spridda förvirringen i västvärlden:

“Konstitutionen säger att islam är Afghanistans religion, ändå nämns den universella deklARATIONEN av mänskliga rättigheter, och artikel 18 förbjuds speciellt denna sorts ingripande; Detta betonar verkligen problemet med det juridiska anseendet.”[50]

Men det var faktiskt en motsägelse. Konstitutionen må deklarerar sin “respekt” för den universella deklARATIONEN av mänskliga rättigheter, men den säger också att ingen lag kan motsätta sig islamisk lag. Konstitutionens definition av religiös frihet är tydlig: “Religionen för den islamiska republiken Afghanistan är den heliga religionen islam.

Anhängare av andra religioner är fria att utöva sin tro och utföra sina religiösa riter **inom gränserna för lagens föreskrifter**” [Min betoning].

Det islamiska dödsstraffet för avhopp är djupt impregnerad i islamisk kultur – vilket är en anledning till varför det var Abdul Rahmans egen familj som gick till polisen för att anmäla honom för denna konvertering. Det som triggade deras handling år 2006 var att de kunde vara säkra på att polisen skulle ta emot en sådan anmälan med största allvar.

Efter ett internationellt ramaskri förflyttades Abdul Rahman slutligen ut ur Afghanistan till relativ säkerhet i Italien. Trots publiciteten var hans fall knappast unikt; Sudanesiska Al-Faki Kuku Hassan, som reportrarna beskriver som “en före detta muslimsk shejk som konverterade till kristendomen år 1995,” arresterades för avhopp i mars 1998 och kvarhölls trots internationella protester, tills hans hälsa försvagades (han fick en stroke våren 2001) som ledde till hans frisläppande den 31 maj 2001.[51]

Muhammad Sallam, en egyptisk konvertit till kristendomen, arresterades år 1989 och torterades; han arresterades igen år 1998 och försvann till en okänd destination. Tvåandra konvertiter till kristendomen i Egypten, Dr. Abdul-Rahman Muhammad Abdul-Ghaffar och Abdul Hamid Beshan Abd El Mohzen, kvarhölls i isoleringsceller under långa perioder i slutet på 1980-talet.

I Marocko fängslade myndigheterna kristna konvertiter såväl som en salvadoransk baptistisk musiker, Gilberto Orellana, som anklagades för att ha konverterat en muslim till kristendomen. [52]

Även det jämförelsevis toleranta Jordanien, där religionsfriheten är garanterad av konstitutionen, “blir muslimer som konverterar till andra religioner diskriminerade både socialt och av myndigheterna, eftersom regeringen inte helt erkänner det legala i sådana konverteringar och anser konvertiterna fortfarande vara muslimer, underordnade Sharia, enligt vilken de är avhoppare och kan få sina ägodelar konfiskerade och många av sina rättigheter förnekade.”[53]

Robert Hussein Qambar Ali, en kuwaitier som konverterade från islam till kristendomen på 1990-talet, arresterades och anklagades för avhopp, även fast Kuwaits konstitution garanterar religionsfrihet. Mohammad Al-Jadai, en av Husseins åklagare förklarade:

“Lagstiftaren reglerade inte frågan om avhopp i konstitutionen därför att de aldrig trodde att sådant skulle kunna hända här. Frihet i tron enligt konstitutionen tillämpas endast på den religion man är född med.”[54]

När Hussein under ett domstolsförhör bad om att se en promemoria från åtalet, sa åklagaren till domaren, “Hans blod är omoraliskt! Detta dokument innehåller verser från den heliga koranen och bör inte röras av denne otrogne!”

Sedan började åklagaren citera en passage från promemorian som klargjorde relationen mellan Kuwaits skenbara toleranta sekulära lag och Sharia: “Med sorg måste jag säga att våra kriminallagar inte inkluderar straff för avhopp.

Faktum är att lagstiftningen, i vår ödmjuka uppfattning, inte kan tvinga fram ett straff för avhopp längre eller mindre än vad vår Allah och hans budbärare har bestämt. De som kommer att fatta beslut om detta avhopp är: vår bok, Sunna, profeternas överenskommelse och deras lagstiftning given av Allah.”

En islamisk domstol dömde Hussein till döden. Professor Anh Nga Longva vid universitetet i Bergen, Norge besökte Kuwait år 1997 och fann att passionerna var höga över fallet: “Jag fann en överaskande stark consensus över den liberala/islamistiska skiljelinjen.

Praktiskt taget alla höll med om att Qambar konvertering var ett så allvarligt brott och som med alla brottsfall måste det straffas. De var också överens om att beröva honom alla hans medborgerliga rättigheter skulle vara ett adekvat straff. Det enda ämne som reste någon meningsskiljaktighet och en återhållsam känsla av obekvämheter inom vissa kretsar var frågan om dödsstraffet.”

Fängslade rapporterar Longva att de som var upprörda över Hussein Qambar Ali's konvertering åberopade samma koranvers han skulle använt för att argumentera att Hussein hade rätt att bli kristen:

“De som opponerade [mot dödsstraffet för Hussein] baserade sin position på koranens vers 2:257 [i de flesta koraniska versernas nummersystem är det 2:256] som säger att ”det finns inget tvång i religionen”.

Men oftare citeras samma vers för mig för att visa att just för att islam är en sådan tolerant religion, finns det inga ursäkter att hoppa av.”[55]

Longva citerar den betänkliga sammanfattningen från en kuwaitisk jurist: “Vi påminner alltid dem som vill konvertera till islam att de går in genom en dörr men det finns ingen väg ut.”[56] Hussein fälldes till sist för avhoppet, men ökad internationell uppmärksamhet för det här fallet gjorde att han lyckades fly till Förenta Staterna.

I augusti 2007 tvingades Mohammed Hegazy, en egyptisk konvertit från islam till kristendomen, att gömma sig efter att en dödsdom hade uttalats mot honom av islamiska imamer. He refused to flee Egypt, however, and declared:

“Jag vet att det finns fatwas som vill spilla mitt blod, men jag tänker inte ge upp och jag tänker inte lämna landet.”[57] I början av 2008 sa hans far till egyptiska tidningar: “Jag ska försöka tala med min son och övertyga honom att återvända till islam. Om han vägrar ska jag döda honom med mina egna händer.” I skrivande stund gömmer sig fortfarande Hegazy i Egypten.[58]

Medan man inte gjorde någonting för att hjälpa Hegazy, så gjorde den egyptiska regeringen i februari 2008 vad som verkade vara en markant eftergift till nationens kristna minoritet när den tillät konvertiter från islam till kristendomen att sätta sin nya religion på sina statliga ID-kort.[59]

Vid första anblicken såg det ut att vara ett stort avsteg från det traditionella dödsstraffet för avhoppare från islam. Men Egypten, fastän det inte är en Sharia stat, har aldrig haft mycket till övers för dem som konverterat.

Medan det nya regelverket såg ut att vara ett steg i ny riktning, visade det sig vara en eftergift tillämpad endast på kristna som konverterat till islam och sedan återvänt till kristendomen; Konvertitens ID-kort kommer att ha den informationen.

I ljuset av att den islamiska lagen gör avhopp av islam till ett brott är konvertitens ID-kort att jämföra med en måltavla. Varje muslim som möter dem och tar dödsstraffet för avhopp på allvar kommer att anse sig själv rättfärdigad att döda dem.

Koranens rättfärdigande av förföljelsen mot kristna

“Precis som de kristna respekterar och ärar muslimerna Jesus. Islam lär ut att Jesus är en av de största av Guds profeter och budbärare till mänskligheten. Precis som de kristna strävar varje dag över 1,3 miljarder muslimer att följa hans läror om kärlek, fred, och förlåtelse. Dessa läror som har blivit universella värden, påminner oss att vi alla, kristna, muslimer, judar, och alla andra har mer gemensamt än vi tror.”

Så står det i en annons som rådet för amerikanska islamiska relationer (CAIR) satte in i en kalifornisk tidning i mars 2004. Annonsens meddelande om bryggor mellan islam och kristendomen verkade vara prejudicerat i koranen.

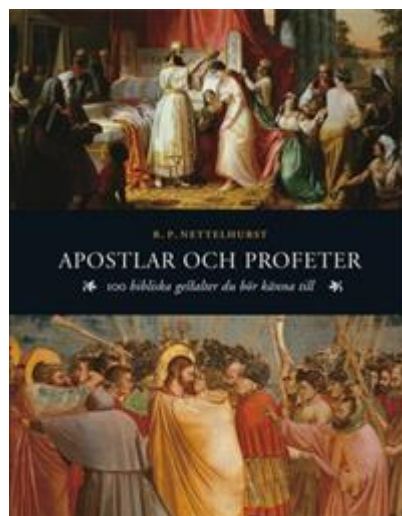
Den islamiska heliga boken betyder att kristna är de närmaste vännerna till muslimerna: *“Starkaste fienden till de trogna finner ni hos judar och hedningar; och närmast bland dem som älskar de troende finner ni dem som säger, ”Vi är kristna”: för bland dem finns män som vill lära sig och män som har avstått från världen, och de är inte arroganta”* (5:82).

Men i den muslimska världen finns det ingen anledning att spela på ekumeniken. Å andra sidan predikade den saudiska shejken Marzouq Salem Al-Ghamdi nyligen i en moské i Mecka att *“Kristna är otrogna, fiender till Allah, hans Budbärare, och de trogna. De förnekar och förbannar Allah och hans budbärare . . . Hur kan vi då komma nära dessa otrogna?”*[60]

Shejken ignorerade koranens 5:82 till fördel för en annan vers: *“O ni som tror! Ta inte judar och kristna som vänner och beskyddare: de är bara vänner och beskyddare till varandra. Och han bland er som vänder sig till dem (för vänskap) är en av dem; Sannerligen har inte Allah väglett ett folk orättfärdigt”* (5:51).

Förutom dessa blandade meddelanden har koranen en hel del mer att säga om kristendomen och Kristus. Den lär ut att Jesus jungfrufödelse (Sura 19, som har titeln “Maria,” innehåller en lång beskrivning av den händelsen) och kallar honom Allahs “Ord” och “en ande som utgår från Honom,” men den förnekar också tre-enigheten och insisterar att Jesus inte är Guds son (4:171).

Den placerar Jesus i en linje av profeter inklusive många figurer från gamla testamentet: *“Sagt till er: ‘Vi tror på Allah, och den uppenbarelse som givits oss, och på Ibrahim (Abraham), Ismail, Isaac, Jacob, och stammarna, och det som gavs till Moses och Jesus, och det som gavs till (alla) profeter från sin Herre. Vi gör ingen skillnad mellan dem, och vi bugar oss inför Allah (i Islam)”* (2:136).

I koranens synpunkt kulminerar denna linje med Muhammed, den senaste och största profeten vars uppenbarelser kompletterar och korrigerar alla tidigare uppenbarelser. Därför

tror muslimer traditionellt att islam är den slutliga uppenbarelsen från Allah, men att judar och kristna också fick genuina uppenbarelsen (därför deras koraniska utnämning "Bokens folk"), vilken de brottsligt har förändrat för att hylla Jesus som Guds son och ta bort referenser om den kommande Muhammed.

Kristna har också lagt till falska doktriner av tre-enigheten och Kristus gudomlighet: "Så tro på Allah och hans budbärare, och säg inte Tre.' Slut! (det är) bättre för er! Allah är bara En Allah. Långt har det flyttats från Hans Nedstigande Majestät att Han skulle ha en son" (4:171).

Följaktligen finns en inbilskhet hos vissa muslimers påstående att islam erkänner kristendomen som en legitim tro. För den kristendom som koranen erkänner är inte den kristendom som miljontals praktiserar den världen över idag; Koranen säger om Jesus:

"Vi sände honom evangeliet; I det fanns vägledning och ljus, och bekräftelse på den lag som hade kommit före honom, en vägledning och en förmaning till dem som fruktar Allah. Låt evangeliets folk bedöma vad Allah har uppenbarat däri. Om någon inte kan bedöma genom (ljuset av) vad Allah har uppenbarat, så är de (inte bättre än) de som gör uppror" (5:46–47).

När muslimerna började ha kontakt med kristna i stor skala satte denna passage dem i en obekvämlig position: de menade att evangeliet bar vittnesmål om Muhammeds profetskap, och följaktligen om de kristna bedömde det rätt skulle de bli muslimer.

Men istället fann muslimerna att det Nya Testamentet fastslog den kristna förståelsen om Jesus som koranen avfärdade, och innehöll inget spår av en idé att en senare profet skulle komma med en slutlig uppenbarelse. Därför började muslimerna lära ut att de kristna hade korrumpat det rena evangeliet som hade getts till Jesus av Allah.

Denna idé är fortfarande vanlig i den islamiska världen idag. Den muslimskt lärde Abdullah Yusuf Ali, översättare av en populär engelsk version av koranen, inkluderar en förklarande notering i hans koran om evangeliet:

"Injil [Evangeliet] som nämns i koranen är förvisso inte det Nya Testamentet, och det är inte de fyra evangelierna, som nu mottagits av den kristna kyrkan, utan ett ursprungligt evangelium som förkunnades av Jesus eftersom Tawrah [Torah] blev förkunnat av Moses och koranen av Muhammed al Mustafa."[61]

Därför finns det naturligtvis många muslimer som är villiga att leva i fred och harmoni med kristna, men det finns andra som känner att de är rättfärdigade av sin tro att förakta kristna som förvanskare av Allahs ord och bärare av hans förbannelse.

Detta är huvudkällan till mycket av den uthållande fientligheten mellan muslimer och kristna. Och denna fientlighet är sammansatt av den islamiska doktrinen med jihad: idén om att det är en del av det muslimska samfundets ansvar att utkämpa krig mot otrogna tills de

antingen konverterar till islam, underkastar sig muslimskt styre (vilket innebär att acceptera ett antal förnedrande regler), eller dödas.

Dessa tre val, som Muhammed själv tillkännagav, är grundad i koranen som speciellt uttrycker att de ska utsträckas till judar och kristna: "Kriga mot dem som inte tror på Allah varken nu eller tidigare, och inte heller förbjuder det som är förbjudet av Allah och hans budbärare, inte erkänner sanningens religion, (även om de är) Bokens folk, tills de betalar Jizya [e speciellt högre skatteskala] med villig underkastelse, och känner sig underkastade" (9:29).

Förföljelser av kristna: en levande tradition

Muhammeds sista militära expedition var mot de Bysantinska kristna i den norra arabiska garnisonen Tabuk, och kort efter deras profets död erövrade islamiska jihadister och islamiserade det som då var kristna länder i Mellanöstern, Nordafrika och Spanien.

Sedan pekade jihad mot det kristna Europa och fortsatte där i århundraden, med ett högvattensmärke år 1453 med erövringen av Konstantinopel. Men i september 1683 bröts den ottomanska belägringen av Wien, och den islamiska tidvågen i Europa började dra sig tillbaka. Men de doktriner som eldade på jihad mot kristna har aldrig reformerats eller avvisats av någon islamisk sekt.

Följaktligen, med förnyelsen av den jihadistiska uppfattningen bland muslimer på 2000-talet kom förnyad förföljelse av kristna. Denna isande historia som berättas av en kvinna som levde under det Ottomanska imperiet i slutet på 1800-talet fångar momentet av förnyelsen i ett hushåll:

Sedan på kvällen kom min man hem och berättade att padisha hade skickat budskap om att vi skulle döda alla kristna i vår by, och att vi måste döda våra grannar. Jag blev mycket arg, och sa honom att jag brydde mig inte om vem som gav dessa order, för de hade fel. Dessa grannar hade alltid varit snälla mot oss, och om han skulle våga döda dem skulle Allah vända sig ifrån oss. Jag försökte på alla sätt stoppa honom, men han dödade dem – dödade dem med sina bara händer.[62]

Den kristna befolkningen i Turkiet har minskat från 15% år 1920 till en procent idag. I Syrien har den minskat från 33% till 10% under samma tidsspann. I Bethlehem var 85% av befolkningen kristna år 1948; idag håller 12% fast vid tron på stadens mest firade infödde son.[63]

Bördan från det förflutna ligger tungt över det närvarande för kristna i den muslimska världen. Shejk Omar Bakri Muhammad, en kontroversiell pro-Osama muslimsk ledare som bott i Storbritannien i årtal ben som nu är förbjuden att återkomma till det landet, skrev i oktober 2002, "Vi kan inte bara säga det eftersom vi inte har något Khilafah [kalifat] vi kan helt enkelt sätta igång och döda alla icke-muslimer, för vi måste ändå fullfölja deras Dhimma." [64]

Dhimma är det islamiska juridiska kontraktet om beskydd för judar, kristna, och en del andra underlägsna islamiskt styre; de som accepterar detta beskydd och efterföljande förlust of av olika rättigheter är kända som dhimmis.

År 1999 hyllade Shejk Yussef Salameh, den palestinska myndighetens undersekreterare för religiös donation, enligt Jonathan Adelman och Agota Kuperman för stiftelsen för Försvara Demokratin, “idén att kristna skulle bli dhimmis under muslimskt styre, och sådana förslag har blivit allt mer vanliga sedan den andra intifadan började i oktober 2000.”[65]

Under en nyligen inträffad fredagsbön i en moské i Mecka uttalade shejk Marzouq Salem Al-Ghamdi sharias ålägganden för dhimmis:

Om de otrogna som bor bland muslimer i enlighet med de förutsättningar som profeten satt upp — så är det inget fel med det förutsatt att de betalar Jizya till den islamiska skatten.

Andra förutsättningar är...att de inte får renovera en kyrka eller ett kloster, inte bygga nya sådana som blev förstörda, att de under tre dagar ger mat åt varje muslim som passerar deras hem...att de reser sig när en muslim önskar sitta, att de inte imiterar muslimer i kläder och tal, inte rider på hästar, inte äger svärd, inte skaffar några som helst vapen;

Att de inte säljer vin, inte visar sitt kors, inte ringer i kyrkklockor, inte höjer sina röster under en bön, att de rakar sig så att de blir lätt identifierbara, innte anstiftar någon mot muslimer, och inte slår en muslim...om de bryter mot dessa förhållanden så har de inget skydd.[66]

Dessa Sharia föreskrifter har inte genomdrivits fullt ut sedan mitten på 1800-talet, men dagens jihadister vill återinsätta dessa lagar tillsammans med resten av Sharia.

Idén att kristna måste “känna sig besegrade” (Koranen 9:29) i islamiska länder är också mycket levande. När den första katolska kyrkan i Qatar öppnade i mars 2008 så hade den inget kors, ingen klocka, inget kyrktorn, och ingen skylt. “Tanken bakom,” förklarade kyrkans pastor, Fr. Tom Veneracion, “är att vara diskret därför att vi inte vill underblåsa några känslostormar.”[67]

I Filippinerna har kyrkan i nationens enda islamiska stad, Marawi, också tagit bort korset. Den katolske prästen Fr. Teresito Soganub förklarar: "För att undvika argumentationer och för att undvika vidare missförstånd så har vi bara planterat korset djupt i våra hjärtan." Fr. Soganub bär enligt Reuters, "något krucifix eller prästkrage och har rakat bort skägget av respekt för sina muslimska grannar." Han firar få bröllop, eftersom grillad gris är sammanhäftat med bröllopsceremonierna för de filippinska katolikerna.[68]

Det är lätt att se behovet av en sådan diskretion. Predikande i en moské i Al-Damam, Saudi Arabia rekommenderade den populära saudiske shejk Muhammad Saleh Al-Munajjid hat mot kristna och judar som en riktig kurs: "Muslimer måste," deklarerade han, "utbilda sina barn till jihad.

Detta är av största fördel av situationen: att utbilda barnen till jihad och att hata judar, kristna, och de otrogna; utbilda barnen till jihad och återuppliva jihads glöd i deras själar; Det är vad vi behöver nu..."[69]

Den brottsliga tystnaden hos grupperna för mänskliga rättigheter

Det Justus Reid Weiner, en internationell advokat för mänskliga rättigheter, konstaterade i december 2007 om kristna i palestinska områden kan tillämpas på kristna i den islamiska världen i allmänhet:

"Den systematiska förföljelsen av kristna araber som bor i palestinska områden bemöts med nästan fullständig tystnad av det internationella samfundet, aktivister för mänskliga rättigheter, media och andra organisationer."

Han sa att om ingenting gjordes skulle inga kristna vara kvar där om femton år, för "kristna ledare tvingas att överge sina anhängare till den radikala islams styrkor."[70]

Den nästan totala tystnaden manifesterar sig i det egendomliga skönmålande beteendet i vilket människorättsgrupperna rapporterar om situationen för kristna, när de över huvud taget tar notis om den.

Till exempel Amnesty Internationals rapport år 2007 om de mänskliga rättigheternas situation i Egypten avfärdar lidandet för de koptiska kristna i en enda mening så fylld med

skönmålade och moralisk likvärdighet och så bristande i sammanhang att det å gott som raderar brottet som beskrivs:

“Det var sporadiska utbrott av sekteristiskt våld mellan muslimer och kristna. I april [2006] resulterade tre dagars religiöst våld i Alexandria i minst tre dödsfall och dussinet skador.”[71]

I verkligheten började stridigheterna när en muslim knivhögg en kristen till döds inne i en kyrka när beväpnade jihadisterna attackerade tre kyrkor i Alexandria samma månad.[72]

Den passiva rösten verkar vara regeln för dagen där jihadistiskt våld mot kristna är en angelägenhet. Amnesty International rapporten 2007 om Indonesien inkluderar den här satsen: “Religiösa minoritetsgrupper och kyrkobyggnader blev fortsatt attackerade.” Av vem? AI håller tyst. “I Sulawesi förekom sporadiskt religiöst våld över året.”[73]

Vem är ansvarig för det våldet? AI säger ingenting. Amnesty International verkar vara mer bekymrad över att skydda islam och islamiska grupper från att bli inbegripna i brott mot mänskliga rättigheter än att skydda kristna från dessa brott. Det verkar som om kristendomen – även infödd egyptisk kristendom, vilket naturligtvis fördaterar ankomsten av islam i det landet – är för nära identifierad med Förenta Staterna och Västvärlden för den multikulturalistiska smaken hos eliten för mänskliga rättigheter.

Situationen är trängande; Melkite grekisk katolske patriarken Gregory III, som bor i Damaskus, deklarerade i april 2006 att “efter 11 september finns det en konspiration att eliminera alla kristna minoriteter från den arabiska världen....Vår enkla existens förstör ekvationen där araber inte kan vara annat än muslimer, och kristna utan att vara västerlänningar....

Om kaldéerna, assyrierna, de ortodoxa, de latinska katolikerna lämnar, om Mellanöstern är rensad på alla arabiska kristna skulle den muslimska arabiska världen och den så kallade kristna Västvärlden ställas öga mot öga. Det skulle bli lättare att provocera en sammandrabbning och rättfärdiga det med religion. Det är varför jag skrev ett brev i juli till alla arabiska härskare, för att förklara hur viktigt det är att denna lilla närvaro, 15 miljoner arabiska kristna utspridda bland 260 miljoner muslimer inte ska sopas bort.”[74]

Ändå finns det amerikanska kristna och icke-kristna som är förvånade att upptäcka att det finns forna samfund av kristna över huvud taget i islamiska länder, och har ingen aning om att kristna i den islamiska världen är förföljda.

Andra är likgiltiga på grund av den växande rörelsen av elegant ateism som ser alla religioner som lika anstötliga, oavsett deras individuella beteende, och alla offer för religiös förföljelse får vad de förtjänar.

Och många västerlänningar, speciellt eliten för mänskliga rättigheter, är vigda till en moralisk paradigmen i vilken bara icke-västliga icke-kristna möjligtvis kan passa in i de mänskliga rättigheternas offer-paradigm – en sorglig situation när situationen för kristna över hela tredje världen blir allt mer prekär.

Och så fortsätter islamiska jihadister och Sharia sitt översitteri, med allt ökande självförtroende och brutalitet och absolut inga protester från Väst, att våldföra sig på de kristna i sin egen värld. Det är en kriminalitet som växer i konsekvens, och har skapat ett blodigt underlag där islam och kristendomen möts i tredje världen.

Robert Spencer är en forskare i islamisk historia, teologi och lag, och redaktör för Jihad Watch, ett program av David Horowitz Freedom Center. Han är författare till Den Politiskt Inkorrekt Guiden Till Islam (och Korsfararna) och Sanningen Om Muhammed; Hans senaste bok är Fredens Religion?

Boken fortsätter efter källhänvisningarna nedan...

Sources:

<http://www.aina.org/reports/mpoc.pdf>

1. Bill Guerin, "Poisoning the Peace in the Spice Islands," Asia Times Online, January 24, 2003, www.atimes.com
2. Amy Chew, "Militant Laskar Jihad group disbands," www.cnn.com, October 16, 2002; Daniel Pipes, "What is Jihad," New York Post, December 31, 2002; Rod Dreher, "Do Christians Bleed?," National Review, September 16, 2002.
3. Rod Dreher, "Do Christians Bleed?: Unreported persecution in the Muslim world," National Review, September 16, 2002.
4. Sameer N. Yacoub, "Christian Priest Killed in Baghdad," Associated Press, April 5, 2008.

5. Sameer N. Yacoub, "Archbishop kidnapped in Iraq dead," Associated Press, March 12, 2008.
6. "Iraq: Kidnappers Behead Priest In Mosul," Compass Direct News, October 12, 2006.
7. "Muslims Forcing Christian Assyrians in Baghdad Neighborhood to Pay 'Protection Tax,'" Assyrian International News Agency, March 18, 2007.
8. "Iraq: Militant Group Threatens Female Students in Kirkuk," AKI, June 6, 2006; Nimrod Raphaeli, "The Plight of Iraqi Christians," Middle East Media Research Institute, Inquiry and Analysis Series No. 213, March 22, 2005.
9. Aid to the Church in Need, "Religious Freedom in the Majority Islamic Countries 1998 Report: Iraq." http://www.alleanzacattolica.org/acs/acs_english/report_98/iraq.htm
10. William Dalrymple, "The final place of refuge for Christians in the Middle East is under threat," The Guardian, September 2, 2006.
11. "Love rumour sparks Muslim-Christian clash in Egypt," Reuters, February 13, 2007.
12. "Egypt Christian activists held for 'insulting Islam,'" Middle East Times, August 9, 2007.
13. "Egypt: Mobs Attack Churches Near Alexandria," Compass Direct News, June 15, 2007.
14. Jubilee Campaign, "Muslim Extremists Pressure Egyptian Christians to Convert to Islam," February 23, 1999. <http://sikhnet.com/sikhnet/discussion.nsf/By+Topic/b2a356d25fe67fa887256aef0079616e?Open>
<http://59.346.18.048plusf36:PJwojkw568423541554C4>
15. Jubilee Campaign, "Christian Girl Kidnapped and Forced to Marry Muslim," March 19, 1999, op. cit.
16. Sara Pearsaul, "When Hell Broke Loose," <http://www.persecutedchurch.org/know/story/story.htm>.
17. "Priest: Pakistan Short on Religious Freedom," Zenit News Agency, August 21, 2007.
18. "Pakistan: Religious Minorities Told To Convert Or Die," Compass Direct News, August 16, 2007.
19. "18 dead in Pakistan church shooting," BBC, October 28, 2001.
20. "Pakistan: Christmas Season Tense for Christians," Compass Direct News, December 14, 2001.
21. Brian Saint-Paul, "The Crescent and the Gun," Crisis, January 2002, p. 15.
22. Khaled Abu Toameh, "Gaza's Christians fear for their lives," Jerusalem Post, June 18, 2007.
23. John Eibner and Charles Jacobs, "France and Germany Abet Genocide," Boston Globe, March 18, 2003.
24. "Islamists burn to death Christian pastor, family," WorldNetDaily.com, June 4, 2003.
25. "Religious rioters torch 10 buildings in Jigawa," The Guardian (Nigeria), September 21, 2006; "Muslim Fundamentalists Attack Xtian Female Students in FUT," Daily Champion (Lagos), reprinted at AllAfrica.com, September 24, 2005.
26. "Nigeria: Death Toll Mounts in Religious Conflict," Compass Direc News, December 14, 2001.
27. Yara Bayoumy, "Beirut car bomb kills anti-Syrian MP," Reuters, September 19, 2007.

28. Aid to the Church in Need, "Religious Freedom in the Majority Islamic Countries 1998 Report: Algeria," http://www.alleanzacattolica.org/acs/acs_english/report_98/algeria.htm
29. "Malawi: Christian Teachers Threatened," Compass Direct News, January 28, 2002.
30. Aid to the Church in Need, "Religious Freedom in the Majority Islamic Countries 1998 Report: Bangladesh," http://www.alleanzacattolica.org/acs/acs_english/report_98/bangladesh.htm
31. Aid to the Church in Need, "Religious Freedom in the Majority Islamic Countries 1998 Report: Libya," http://www.alleanzacattolica.org/acs/acs_english/report_98/libya.htm
32. Aid to the Church in Need, "Religious Freedom in the Majority Islamic Countries 1998 Report: Cyprus," http://www.alleanzacattolica.org/acs/acs_english/report_98/cyprus.htm
33. Aid to the Church in Need, "Religious Freedom in the Majority Islamic Countries 1998 Report: Turkey," http://www.alleanzacattolica.org/acs/acs_english/report_98/turkey.htm
34. Aid to the Church in Need, "Religious Freedom in the Majority Islamic Countries 1998 Report: Indonesia," http://www.alleanzacattolica.org/acs/acs_english/report_98/indonesia.htm
35. "Indonesia: 110 Churches Closed In Three Years," Compass Direct News, April 2, 2008.
36. Tim Johnston, "Three Indonesian girls beheaded," BBC News, October 29, 2005.
37. "Indonesian militants get jail terms for beheadings," Reuters, March 21, 2007.
38. Aid to the Church in Need, "Religious Freedom in the Majority Islamic Countries 1998 Report: Saudi Arabia," http://www.alleanzacattolica.org/acs/acs_english/report_98/saudiarabia.htm
39. Quoted in Martin Edwin Andersen, "For One Diplomat, the High Road Is a Lonely One," WorldNetDaily, February 11, 2002, www.wnd.com.
40. "Saudi Arabia — Amnesty International Report 2001," <http://www.web.amnesty.org/web/ar2001.nsf/webmepcountries/SAUDI+ARABIA?Open>
41. "Saudi Firm on Church Ban," Associated Press, March 15, 2003.
42. "Saudi Arabia: No churches unless prophet Mohammed recognised, says expert," AKI, March 20, 2008.
43. Sahih Muslim, book 19, number 4366.
44. 'Umdat al-Salik, o11.6.
45. Bukhari, vol. 9, book 84, number 57.
46. 'Umdat al-Salik, o8.1, o8.4.
47. Robert Spencer, "Death to the Apostates," FrontPageMagazine.com, October 24, 2006.
48. Sayed Salahuddin, "Man faces death over Christianity," Reuters, March 19, 2006.
49. Afghanistan Constitution, Adopted by Grand Council on January 4, 2004. http://www.servat.unibe.ch/law/icl/af00000_.html
50. Tim Albone, "Anger over Christian convert in Kabul who faces death," The Times, March 21, 2006.
51. "Sudanese Prisoner Released From Hospital," Compass Direct News, June 1, 2001.

52. Aid to the Church in Need, "Religious Freedom in the Majority Islamic Countries 1998 Report: Morocco," http://www.alleanzacattolica.org/acs/acs_english/report_98/morocco.htm
53. Aid to the Church in Need, "Religious Freedom in the Majority Islamic Countries 1998 Report: Jordan," http://www.alleanzacattolica.org/acs/acs_english/report_98/jordan.htm
54. Robert Hussein, *Apostate Son*, Najiba Publishing Company, 1998, p. 120.
55. Anh Nga Longva, "The apostasy law in the age of universal human rights and citizenship: Some legal and political implications," *The fourth Nordic conference on Middle Eastern Studies: The Middle East in globalizing world*, Oslo, 13-16 August 1998, <http://www.hf.uib.no/smi/pao/longva.html>.
56. Anh Nga Longva, "The apostasy law in the age of universal human rights and citizenship: Some legal and political implications," *The fourth Nordic conference on Middle Eastern Studies: The Middle East in globalizing world*, Oslo, 13-16 August 1998, <http://www.hf.uib.no/smi/pao/longva.html>.
57. Maggie Michael, "Threats force Egyptian convert to hide," *Associated Press*, August 12, 2007.
58. Abdallah Daher, Sarah Pollak & Dale Hurd, "Ex-Muslim on the Run for Conversion," *CBN News*, March 27, 2008.
59. "Government paints bull's-eye on Christians," *WorldNetDaily*, February 15, 2008.
60. Middle East Media Research Institute (MEMRI), "Friday Sermons in Saudi Mosques: Review and Analysis," MEMRI Special Report No. 10, September 26, 2002. www.memri.org.
61. Abdullah Yusuf Ali, "On the Injil," *The Meaning of the Holy Qur'an*, Amana Publications, 1999, p. 291.
62. Quoted in David Pryce-Jones, *The Closed Circle: An Interpretation of the Arabs*, Ivan R. Dee, Publisher, 2002, pp. 31-2.
63. Stephen Farrell and Rana Sabbagh Gargour, "All my staff at the church have been killed - they disappeared," *The Times*, December 23, 2006.
64. Middle East Media Research Institute (MEMRI), "Islamist Leader in London: No Universal Jihad As Long As There is No Caliphate," MEMRI Special Dispatch No. 435, October 30, 2002.
65. Jonathan Adelman and Agota Kuperman, "Christian Exodus from the Middle East," *Foundation for the Defense of Democracies*, December 19, 2001. Reprinted at: http://www.defenddemocracy.org/publications/publications_show.htm?doc_id=155713.
66. Middle East Media Research Institute (MEMRI), "Friday Sermons in Saudi Mosques: Review and Analysis," MEMRI Special Report No. 10, September 26, 2002. www.memri.org. This sermon is undated, but it recently appeared on the Saudi website www.alminbar.net. <http://45.768.4.830plusf32:Qiokyis489273561938JY>
67. Sonia Verma, "First Catholic Church Opens in Qatar, Sparking Fear of Backlash Against Christians," *FoxNews*, March 14, 2008.
68. Carmel Crimmins, "Philippines' Islamic city proud to be different," *Reuters*, March 17, 2008.
69. This sermon is undated. Like the others quoted here, it was posted at the Saudi website Al-Minbar (www.alminbar.net).
70. Etgar Lefkovits, "Expert: 'Christian groups in PA to disappear,'" *Jerusalem Post*, December 4, 2007.

71. Amnesty International Report 2007: Egypt. <http://thereport.amnesty.org/eng/Regions/Middle-East-and-North-Africa/Egypt>

72. "Sectarian tensions flare in Egypt," BBC News, April 16, 2006.

73. Amnesty International Report 2007: Indonesia. <http://thereport.amnesty.org/eng/Regions/Asia-Pacific/Indonesia>

74. "We are the Church of Islam," Interview with the patriarch of Antioch Grégoire III Laham by Gianni Valente, 30 Days, April 2006.

Vilken är de kristnas ursprung och historia i mellanöstern?

"...Den överväldigande majoriteten av kristna i Mellanöstern kom från nationaliteter som inte konverterat till islam efter den arabiska erövringen på 600-talet."

Vilken är situationen för kristna i Mellanöstern idag?

Typer av förföljelser:

Det finns olika typer av förföljelser mot kristna i mellanöstern; Vi kan sortera in dem i två:

a) Religiös förföljelse av individer (brott mot mänskliga rättigheter): Denna förföljelse utförs mot individer på grund av deras religiösa tillhörighet.

I Saudiarabien och Iran kan till exempel individer straffas för att de har ett smycke i form av ett kors eller en Davidstjärna, fängslas för att ha bett offentligt, och i vissa fall blir det dödsstraff, för att inte vara som andra. I dessa länder, såväl som i Egypten och Sudan, straffas de som konverterar till kristendomen med döden.

b) Politiskt förtryck av religiösa samfund (etno-religiös rensning): I detta fall förtrycker de styrande regimerna hela religiösa samfund på politiska, trygghets-, och ekonomiska nivåer. Målet med sådant förtryck är att reducera inflytandet från de kristna samfundet, och i särskilda fall att fysiskt reducera dem.

Den etno-religiösa rensningen av kristna i Mellanöstern alternerar mellan militärt förtryck och politiskt underkuvande. I Egypten diskrimineras den stora koptiska nationen systematiskt på konstitutionella, politiska, administrativa, och kulturella nivåer. Dessutom bedriver paramilitära fundamentalistiska grupper pogromer mot kristna, vilket inkluderar nedbränning av kyrkor och mord på civila.

I Sudan är det uttalade målet för den styrande regimen att arabisera och islamisera den afrikanska kristna och animistiska befolkningen i söder. Särskilt sedan 1992 har den sudanesiska regeringen utfört militära kampanjer för att skingra, förslava, och undertrycka de svarta i söder.

Sist men inte minst ska vi granska det tredje största kristna samfundet i regionen, den libanesiska, som är under politiskt och säkerhetsmässigt förtryck i sitt eget land.

Under ockupation av den muslimska makten Syrien förtrycks det kristna samfundet systematiskt av den syriskt kontrollerade regimen i Beirut. De mindre kristna grupperna har det inte bättre. I Irak till exempel, är assyrierna en annan målgrupp för Saddam regimen. Växande grupper av assyrier har mördats av radikala fundamentalistiska grupper.

Slaveri:

Den religiösa förföljelsen av kristna i Mellanöstern har nått extrema former av mänsklig förnedring: I Sudan har rikliga rapporter av internationella organisationer för mänskliga rättigheter dokumenterat slaveri från de nordliga fundamentalistiska styrkorna mot afrikanska kristna i södern.

Enligt dessa rapporter och experter finns det idag mellan 600 000 och en miljon svarta slavar från Sudan, som antingen tagits till norra delen av landet att arbeta i hushåll eller sköta farmar, eller blivit sålda till andra arabländer.

Upphovsmännen till förföljelsen:

a. Den religiösa förföljelsen och förtrycket utförs normalt av en religiös grupp mot en annan religiös grupp: För kristna sker det i Egypten, Sudan, Iran, Libanon, Saudiarabien, Irak, Pakistan. Naturligtvis kan förföljelsen också utföras av medlemmar till en speciell grupp mot andra medlemmar av samma religiösa grupp på grund av religiös fundamentalism (Algeriet, Afghanistan, Iran), eller rasism (Mauretania), men det här är inte ämnet för dagens diskussion.

b. Förföljelse av etno-religiösa grupper, särskilt Mellanösterns kristna, blir förföljda av sina regeringar (Egypten, Iran, Libanon, Syrien, Sudan) eller av organisationer (Nationella Islamiska Fronten i Sudan, Front Islamique de Salut, Hizbollah i Libanon, etc.)

- Prof. Walid Phares, innan USAs senats kommitté om utlandsrelationer, Nea East and South Asia Subcommittee on "Religiös förföljelse i Mellanöstern." Washington DC, 29 april 1997

Iran mördar nu kristna ledare

Kyrkoherden Mehdi Dibaj hade konverterat från islam till kristendomen för 45 år sedan. den 21/12-93 dömdes han till döden för avhoppet; Frisläppt efter överklagan hittade man hans kropp den 5 juli 1994.

Kyrkoherden Haik Mehr som var överuppsyningsman över Guds Församlings Kyrka, och som hade kampanjat mot Dibajs dödsdom, hittades död den 20/1-94. Den 2 juli 1994 fann man kroppen efter kyrkoherden Tatavous Michaelian, ordförande för rådet för protestantiska ministrar i Iran med flera skott i huvudet.

Den 19/7-98 hade GIA krävt ansvar för Berber sångaren Lounes Matoubs död. "Det är allmänt känt att den mördade Lounes Matoub var en av de mest envisa fienderna till islam och Mujahideen (Heliga krigare)".

Hur många kristna finns kvar i mellanöstern?

a. Det största kristna samfundet i Mellanöstern hittar man i Egypten, som har tio till tolv miljoner kopter. Denna kristna grupp omfattar 1/5 till 1/6 av landets befolkning. Egypten är också en stor mottagare av bistånd från USA, trots flagranta brott mot religionsfriheten som inträffar varje vecka i det här landet.

b. I södra Sudan är de omkring sex miljoner. Kristna är den största monoteistiska gruppen.

c. De kristna i Libanon: omkring 1,5 miljoner bor fortfarande där och mer än 6 miljoner lever i landsflykt, inklusive en fjärdedel av det antalet i Förenta Staterna.

Bland de libanesiska kristna är den största gruppen maroniter, vilka är katoliker som följer Rom; Andra mindre religiösa enheter är melkiter och ortodoxa kristna.

d. Assyro-kaldeer: Omkring en miljon i Irak med stora koncentrationer i den kurdiska delen.

e. De kristna i Syrien: omkring 1,2 miljoner inklusive araméer, armenier, melkiter och ortodoxa.

f. Det finns små men signifikanta samfund i andra länder såsom Iran, Jordanien, Israel, och mindre signifikanta i Turkiet, Algeriet; Men det finns inga kristna enligt lagen i Saudiarabien.

Hur har situationen varit för kristna i Israel/Palestina?

Enligt den senaste folkräkningen utförd av det Brittiska mandatet år 1947, fanns det 28 000 kristna i Jerusalem. Folkräkningen som utfördes av Israel år 1967 (efter sexdagarskriget) visade bara 11 000 kristna kvar i staden. Det betyder att ungefär 17 000 kristna (eller 61%)

lämnade under dagarna med Kung Husseins styre över Jerusalem; Deras platser fylldes upp av muslimska araber från Hebron.

Under den brittiska mandatperioden hade Bethlehem en kristen majoritet på 80%. Idag, under palestinskt styre, har man en muslimsk majoritet på 80%.

Få kristna stannar kvar i de palestinsk-kontrollerade delarna av Västbanken. De som kan emigrerar, och det kommer snart att vara tomt på kristna i de palestinsk-kontrollerade områdena. De palestinska myndigheterna försöker dölja den massiva kristna emigrationen från områden där de har kontroll.

Från PALESTINSKA MYNDIGHETERS FÖRFÖLJELSER AV KRISTNA (Premiärministerns kontor) november 1997 som ett resultat av oupphörlig förföljelse tvingas de kristna att bete sig som alla förtryckta minoriteter som vill överleva; Kristna i palestinskt kontrollerade områden måste be i smyg.

Kunskapen om överlevnad tvingar dem att "balansera sin rädsla", i enlighet med att de inte har någonting att frukta från Israel men står inför ett existentiellt hot från den palestinska myndigheten och deras muslimska grannar.

De handlar i enlighet därmed: de söker "finna fördelar" genom oavbrutna hyllningar och förhålligande av de muslimska härskarna tillsammans med offentliga fördömanden av den "sionistiska enheten."

Middle East Digest - Nov/Dec 1997

Time magazine (23 april 1990): "Efter årtal av relativ harmoni har friktioner mellan kristna och andra araber [i de omtvistade territorierna] skarpt intensifierats med ankomsten av den muslimska fundamentalismen." (Time fortsatte med att citera olika exempel av muslimer som pressar kristna araber).

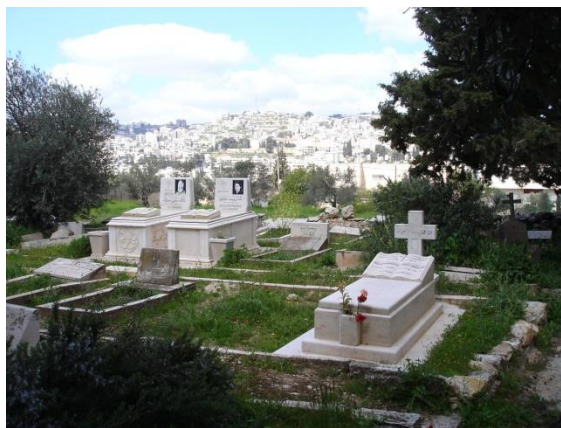
The Jerusalem Post (2 maj 1991): "Muslimska aktivister har försökt att konvertera Bethlehem, hem för några av kristendomens heligaste platser och en gång övervägande kristet, till en muslimsk stad. I kontrast till den världsvida uppståndelsen över köpet av ett vandrarhem i Jerusalems kristna kvarter, av judar, har detta stadiga och ofta våldsamma intrång mötts med dundrande tystnad i den kristna världen.

Mönstret av ökat våld har varit omiskännligt. Den 31 december brände man ner en skola för nunnor. Under första veckan i mars gjordes försök att bryta igenom väggen i Carmelite

klostret, följt av ett inbrott i en kristen skola. Den 3 mars vanhelgade vandaler Bethlehems grekiskt ortodoxa kyrkogård, slet bort kors och grävde upp ruttnande kroppar ..."

La Terra Sancta (Enpublikation från Vatikanen, daterad 1991): "De kristna överger Mellanöstern ... [fastän] den judiska närvaron har skärpat araberna ... mer än någonting annat har de kommersiella, kulturella och teknologiska kontakterna från senare år skapat konfrontation mellan Västerens civilisation och Mellanösterns kultur, eller vad som är allmänt känt, islamisk kultur mot judeo-kristen."

The Jerusalem Post (6 maj 1994): I april 1994 rapporterade Israels Hebrew press att kristna araber hade anklagat aktivister för Arafats Fatah fraktion i PLO för att trakassera Fransiskaner nunnor i Aida konventet i närheten av Bethlehem. En nunna beskrev terroristernas beteende som "terrorregim" som regelbundet invaderat konventet, vandaliserat gravar, förstört utrustning och målat graffiti.

CNN (20 december 1995): "Idag är Bethlehem en övervägande muslimsk stad. Vid fredagsbönerna väller de över Manger torget [den traditionella platsen för Jesus födelse], så packad är moskén. De kristna klagar på att de blir offentligt trakasserade för sin tro.

Den kristna begravningsplatsen har vanhelgats och vandaliserats ... denna kristna pojke sa att muslimer är fascister, usla människor. Muslimska familjer med 10 och 12 barn sköljer över mindre kristna familjer i ett islamiskt hav, risken är stor att de blir överhopade av flyktingläger och muslimska byar kring Bethlehem.

The Times (London, 22 december 1997): "Livet i [det palestinskt styrda] Bethlehem har blivit outhärdligt för många medlemmar av den krympande kristna minoriteten. Ökande spänningar mellan muslimer och kristna har gjort många kristna ovilliga att fira jul i staden som är hjärtat för Kristi födelse".

Vad kan vi göra för att hjälpa dessa kristna?

"endast en judisk-kristen allians kan trygga överlevnaden för både judar och kristna i Mellanöstern"

- Professor Walid Phares, president för Världslibanesiska organisationen

Kampen för sin överlevnad – En kristen utvandring från arabvärlden

Av Amira El Ahl, Daniel Steinvorth, Volkhard Windfuhr och Bernhard Zand

Våld, terrorism och islamisternas växande inflytande innebär ett hot mot kristendomen i Mellanöstern. I vissa länder kämpar redan medlemmar av en impopulär kristen minoritet för sin överlevnad – eller flyr för sina liv.

I nya Bagdad startar föraren av en minibuss, en Shiit som heter Ali, sista söndagen efter jul. Några timmar tidigare hade han fått ett samtal på sin mobiltelefon med instruktioner att plocka upp fem passagerare för en lång tur utanför staden. Hans första passagerare, sa man, skulle tala om för honom vilka de andra passagerarna var och vart de skulle. Man sa också att han inte skulle nämna det till någon.

Den första passageraren var en 24-årig man som hette Raymon, som satt på sin resväska några kvarter bort. Han gick mot Ali genom stadens trista östsida, där det är ett smart drag att ha en Shiit som chaufför – först gick resan till Karrada distriktet, där Amir och Fariz gick ombord på bussen, och sedan till Selakh, där Wassim och Qarram väntade.

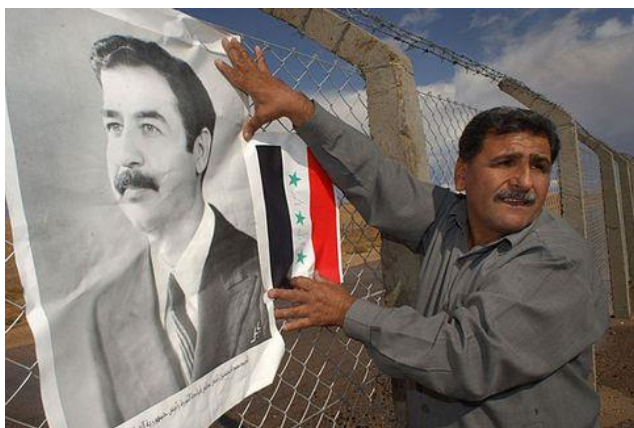
Vd 9-tiden hade Ali plockat upp alla passagerare och bussen lämnade Bagdad och började resan mot nordost – för den 350-kilometer långa resan till Kurdistan, den enda del av Irak som är någorlunda säker.

De fem unga männen som färdades i Alis röda Kia var de sista seminariestudenterna vid den kaldeiska katolska Babel College att lämna Bagdad. Fyra präster har blivit bortförda sedan mitten av augusti, och två andra har blivit mördade; Fader Sami, direktören för seminariet, kidnappades tidigt i december.

Samfundet lyckades skrapa fram 75 000 dollar för att köpa hans frihet, men efter att ha tvekat i veckor beslutade Emmanuel III, den kaldeiska patriarken, att dra tillbaka läroanstalterna i hans samfund från Bagdad. Han beordrade evakuering av stadens fyra katolska kyrkor, Hurmis klostret och högskolan i staden Duras grannskap, men valde att själv bli kvar i staden som den ensamme herden för en snabbt krympande församling.

En historia som kan spåras tillbaka till det Ottomanska imperiet

Dagens Irak var fortfarande en del av det Ottomanska imperiet när Iraks katoliker öppnade sitt första prästseminarium. De flyttade det från Mosul till Bagdad för 45 år sedan, och år 1991 orört av den dåvarande diktatorn Saddam Husseins regim, hade de grundat Babel College för filosofi och teologi i Dora. Det fick bara existera där i 15 år, en flämtning i historien för det kaldeiska folket. "Jag vet inte när eller om vi kommer att återvända," säger Bashar Varda, den man Fader Sami har anförtrott att sköta seminariet

Kristna har bott i den arabiska världen under de senaste 2 000 åren; De fanns där innan muslimerna. Deras nuvarande besvärliga situation är inte den första kris de har stått inför, och jämfört med massakrerna från förr, är det här verkligen inte det värsta i mellanösterns kristendom.

Men i vissa länder kan det vara den sista. Även Påven, i sitt julmeddelande, nämnde den "lilla flock" av trogna i Mellanöstern, som han sa tvingas leva med "lite ljus och för mycket skugga," och krävde att de skulle få fler rättigheter.

Det finns inga pålitliga siffror om storleken på de kristna minoriteterna i Mellanöstern. Detta förklaras delvis av en frånvaro av statistik, och delvis av den politiskt laddade naturen av att producera sådan statistik; Libanons senaste folkräkning gjordes för 74 år sedan.

Saddam Hussein, en Sunni som själv tillhörde en minoritet, var i grund och botten motståndare till att sammanställa konfessionell statistik. I Egypten fluktuerar antalet kristna mellan 5 och 12 miljoner, beroende på vem som räknar.

Beroende på sifferbristen måste demografer lita till uppskattningar, där kristna utgör upp till ungefär 40 procent av befolkningen i Libanon, mindre än 10 procent i Egypten och Syrien, 2 till 4 procent i Jordanien och Irak och mindre än 1 procent i Nordafrika.

Men de stora politiska förändringar som nu påverkar Mellanöstern har lett till krympande kristna minoriteter. I östra Jerusalem, där hälften av befolkningen var kristen fram till 1948, året för det första arabiska kriget mot Israel, är mindre än 5 procent av invånarna kristna idag.

I grannlandet Jordanien blev antalet kristna reducerat till hälften mellan sexdagarskriget 1967 och 1990-talet. Det fanns bara 500 000 kristna som fortfarande bodde i Irak fram tills nyligen, jämfört med 750 000 efter Gulfkriget 1991. Wassim, en av seminariestudenterna som nu flyr till Kurdistan, uppskattar att hälften av de återstående kristna har emigrerat sedan USAs invasion 2003, de flesta av dem under det senaste halvåret.

Större rikedom

Demografin har accelererat denna utveckling. Kristna som ofta är bättre utbildade och mer förmögna än sina muslimska grannar, har färre barn. Eftersom vågen av utvandring har pågått under decennier har nu många av Mellanösterns kristna släktingar i Europa, Nordamerika och Australien som hjälper dem att utvandra. Deras höga utbildningsnivå ökar

deras chanser att få visum. De som lämnar är huvudsakligen medlemmar av eliten: läkare, advokater och ingenjörer.

Men det finns djupare liggande anledningar bakom de senaste utvandringarna: upphörandet av sekulära rörelser och den växande inverkan av politisk islam i Mellanöstern.

Det var en syrisk kristen, Michel Aflaq, som grundade den nationalistiska Baath rörelsen år 1940, en karriärstege för irakiska kristna fram till 2003 och fortfarande en politiskt trygg hamn för många syriska kristna idag.

Tidigare egyptiske presidenten Gamal Abd al-Nasser hade inga betänkligheter över att ge vördnad till Jungfru Maria, som förmodligen förekom på ett kyrktak i Kairos tättort efter Egyptens nederlag i sitt krig mot Israel 1967. Och förre palestinske presidenten Yasser Arafat, som dog år 2004, insisterade på att sitta på första bänkraden i Bethlehems kyrka under julspelet i den årliga julgudstjänsten.

Men dessa dagar är borta. De sista prominenta kristna – Kaldéen Tariq Aziz, Saddams utrikesminister under många år, och Hanan Ashrawi, Arafats utbildningsminister – har försvunnit från den politiska scenen i Mellanöstern.

Och efter valsegrarna för det muslimska brödrskapet i Egypten och Hamas i den palestinska myndigheten, uppkomsten av Hizbollah i Libanon och de blodiga maktkamperna mellan Sunni och Shiitisk milis i Irak är illusionen att kristna politiker fortfarande skulle kunna spela en viktig roll i arabvärlden borta för alltid.

Del 2: En historia av diskriminering

Egyptens koptiska kristna, som är åtminstone 5 miljoner, är i särklass Mellanösterns största kristna minoritet. Den koptiska kristna kyrkan, som daterar sig tillbaka till evangelisten St. Markus, börjar sin kalender år 284 E. Kr., höjdpunkten för Romarnas förföljelse av kristna; Dess andlige ledare är den 83-årige Påve Shenouda III.

Koptiska aktivister har klagat på diskriminering i årtal från den Egyptiska staten. Yussuf Sidham, chefredaktör för Watani, en koptisk veckovis nyhetstidning, säger att till skillnad

från 1970-talet finns det inte mycket öppet våld idag mellan muslimer och kristna. "Istället," fortsätter han, "kämpar vi emot de islamiska fundamentalisternas sjuka idéer. Det blir ett allt större gap mellan liberala och fundamentalistiska styrkor."

När egypterna valde ett nytt parlament år 2005 inkluderade det styrande nationaldemokratiska partiet endast två kopter på sin lista av 444 kandidater – och idag endast en kabinettmedlem, finansministern är en koptiskt kristen. Sidham skadar partiet när han gynnar det här sättet att tänka.

"Partiet säger att kandidaterna valdes på grund av sin religiösa tillhörighet. Kopterna har mindre chans. Så varför över huvud taget sätta upp kopter som kandidater?"

Den här sortens trakasserier är ingenting nytt i Egypten. När Napoleons trupper avancerade i Nildeltat år 1798 och ockuperade Egypten upptäckte de konstiga vanor. Koptiska kvinnor var tvungna att ha på sig en blå och en röd sko. Männens tilläts rida på häst, men endast om de sitter baklänges. Fransmännen insåg snabbt att kopterna var "de troisième classe" – tredje klassens medborgare; En del tycker likadant idag.

När kristna ansöker om ID-kort i Egypten så blir de tillfälligtvis registrerade som muslimer – utan deras vetskap. När dokumentet har blivit offentligt så kan det ta upp till ett dussin besök till den vidkommande statliga byrån för att rätta till felet.

Under decennier var införskaffandet av tillåtelse att bygga ny kyrka i Egypten ett riktigt tålamodstest för de koptiska kristna. Efter en ålderdomlig egyptisk lag från det Ottomanska rikets dagar krävdes inte mindre än presidentens godkännande för ett så obetydligt projekt som att reparera ett kyrktak. Den nuvarande presidenten Hosni Mubarak avskaffade lagen så sent som förra året.

Koptiska kvinnor som jobbar för staten och vägrar ha huckle blir rutinmässigt trakasserade, och så gäller även koptiska män som märker att de jobbar för fel bolag. En 31-årig anställd till ett större amerikanskt mjukvaru-bolag säger att hans chef utsätts för dagliga trakasserier. Hans problem, säger den anställde, är inte att han är en dålig överordnad, utan helt enkelt att han är kopt.

Livet är ännu svårare för de uppskattningsvis 100 egyptiska muslimer som konverterar till kristendomen varje år. Våld utbröt i Alexandria i oktober 2005 efter att en pjäs hade spelats om en kopt som ångrar sin konvertering till islam; Ett antal muslimska demonstranter dödades och en kyrka skadades.

Att överge sin tro är ett allvarligt brott i muslimernas ögon. Men för kristna som vill konvertera till islam, där har regeringen även introducerat en strömlinjerad procedur; Ungefär 1 000 kopter konverterar till islam varje år.

Bekymmer för Libanons maroniter

När kristna missionärer skulle ombordsätta en mission för att konvertera Saracenerna (muslimer) sa St. Francis av Assisi till dem: "*Herren säger: Sannerligen skickar jag er som får i ulvens klor; Börja varken gräla eller diskutera.*"

Ingenting kunde vara längre ifrån Nasrallah Sfeirs, 86, tankar än att predika om missionärbete. Sfeir som är maroniternas patriark, Libanons största kristna samfund, står inför helt andra problem: Hans flock överger honom.

Sfeir undviker de larmande gatorna i Beirut och väljer istället att bo på ett magnifikt sandstens palats i Ceder bergen, där han bodde på sommaren under kriget med Israel; Han brottas fortfarande med konsekvenserna idag; Sfeir är både en religiös ledare och en politiker. Svarta limosiner är regelbundet parkerade framför hans egendom, huvudsakligen av de förmögna kristna som söker patriarkens religiösa och politiska råd.

Hans besökare kommer in i en lång hall linjerad på båda sidor med ornamenterade träbänkar. Den maronitiska patriarken sitter nedanför ett porträtt av Påve John Paul II. Han ser trött ut när en rådgivare viskar i hans öra. Sedan talar den gamle mannen, tyst men tydligt och med distinkt språk.

Han kritiserar Iran och Syrien för att missbruka Libanon som ett ställföreträdande slagfält, och Hizbollah för att ha etablerat, med Irans hjälp, en stat inom staten. Det här är oacceptabelt säger Sfeir. "Vi är den minsta och svagaste staten i arabvärlden!"

Patriarkens röst är melankolisk när han diskuterar konsekvenserna av den politiska omvälvningen, speciellt när det ökande antalet kristna nu lämnar Libanon. Enligt de maronitiska kyrkoledarna har mer än 730 000 emigrerat från det libanesiska inbördeskriget från 1975 till 1990, med ytterligare 100 000 som övergett landet den senaste sommaren.

Enligt Sfeir förminskas också andra kyrkliga samfund, såsom den grekiskt ortodoxa, grekiskt katolska och armeniska kristna samfund, som leder till en nedgång i kristet politiskt inflytande i Libanon. "Det är osannolikt," säger Sfeir, "men om Hizbollah skulle ta makten en dag skulle de kristna i det här landet emigrera i ännu större antal."

Patriarch_Nasrallah_Boutros_Sfeir

Om det hände i Libanon, som traditionellt är en skyddshamn för minoriteter, skulle vi förlora ett av de äldsta religiösa samfundet. På 800-talet flydde maroniterna, vars namn härstammar från St. Maron, en syrisk munk, till Libanons berg för att undkomma muslimernas förföljelser, och på 1100-talet gick de med i den Romerskt katolska kyrkan.

"Vi överlevde även korstågen," säger patriarken. "Och nu driver kriget iväg folk. De förlorar sitt hopp. Men vi har också sett motsatsen äga rum. Vi har haft kristna statsöverhuvuden i Libanon sedan 1940-talet – det är första gången det hänt på 400 år – och våra muslimska medborgare hade inga invändningar."

Sfeir refererar till Libanons bräckliga proportionella regeringssystem, under vilket presidenten måste vara kristen, premiärministern en Sunni och parlamentets talesman en Shiit. Men systemet som sattes på plats år 1943, har långt sedan dess blivit förlegat av demografin. Sfeir känner att den politiska maktbalansen också har förändrats – och favoriserar inte kristna.

Förhoppningar i Syrien och Iraks turkiska autonoma zon

Många kristna ser för närvarande en gnista hopp i grannlandet Syrien. Sedan Bagdads fall har regimen i Damaskus som isolerats av Förenta Staterna, tagit emot flera tusen irakiska flyktingar. Genom att göra så har man demonstrerat till Väst de sedan länge glömda meriterna hos det arabiska nationalistiska Baath partiets icke-konfessionella doktrin. "Ingen här bryr sig om ifall vi är Sunnis, Shiiter eller kristna," säger Farid Awwad, en souvenir försäljare som flydde Irak.

Awwads 12-åriga dotter dödades i en attack mot den kaldeiska kyrkan i Bagdad för två år sedan. "Ingen kan lindra vår plåga," säger han. "Men vi kan åtminstone bo här, där vi alla behandlas som bröder."

Antalet kristna inom det syriska Baath partiets organisation är oproportionerligt högt, fastän de flesta är icke-praktiserande. Deras närvaro i statlig tjänst, inklusive militär och underrättelsebyråer, är oöverträffad i arabvärlden. President Bashar Assad öppnade nyligen en konferens av arabiska lagsammanslutningar under mottot:

**Oskyldigt anklagad av Väst
och muslimska brödra-
skapet.**

"Fäderneslandet är allt, är en angelägenhet för Gud" – ord som skulle vara främmande om inte omöjliga i länder med ett starkare islamiskt inflytande. I Saudiarabien till exempel, som inte har någon kristen minoritet men anställer tio tusentals kristna gästarbetare från den indiska underkontinenten till Afrika, är kristna gudstjänster förbjudna och straffbara med stränga straff.

Biblar och krucifix konfiskeras rutinmässigt. Den religiösa Wahhabit polisen, Muttawah, har även blivit känd för att göra räder mot privata gudstjänster.

Andra Gulfstater är mer liberala, men religiös frihet i västlig mening är helt icke-existerande i Qatar, Kuwait och Förenade Arabemiraten. Den islamistiska oppositionen i Damaskus, speciellt det förbjudna muslimska brödraskapet, ringaktar landets impopulära kristna som "dyrkare av en gudlös regim."

Det finns bara en annan region i Mellanöstern där kristna får friheter jämförbara med dem i Syrien: den kurdiska autonoma zonen i norra Irak.

Flera kristna partier introducerade nyligen ett ovanligt program i det regionala parlamentet i Arbil, den kurdiska huvudstaden. De föreslog att det skulle etableras en kristen autonom i östra delen av den irakiska provinsen Nineveh, det traditionella hemlandet för assyriska kristna och som nu delvis kontrolleras av kurdiska Peshmerga krigare.

Enligt programmet skulle de kaldeiska, syriska och assyriska kristna minoriteterna garanteras en officiell status under konstitutionen – först genom det kurdiska regionala parlamentet och sedan genom Nationalförsamlingen i Bagdad.

Planen, som är allt annat än kristen folklore, har en god chans att vinna. Enheter av den 750-manna Hamdaniyah Brigaden – en kristen milis som försvarar sina kyrkor med samma taktik som Sunni och Shiit miliser använder i centrala Irak för att försvara sina moskéer – patrullerar redan gatorna på Bartalla, en snabbt växande kristen bosättning 20 kilometer öst om Mosul, den våldsutsatta provinshuvudstaden.

Skäggiga män med Kalasjnikovs står vakt vid en barriär framför stadens Syrisk Ortodoxa Kyrka av Jungfru Maria; Fotografering är strikt förbjuden.

"Vad kan vi annars göra?" frågar Ghanem Gorges, den 43-åriga borgmästaren för Karamlis, en kaldeisk by några kilometer söder om Bartalla. Väpnade män, förmodligen Mujahedeen från Mosul i närheten, tvingade sig in i byn fyra gånger den här hösten. För två veckor sedan kidnappade och mördade de Shakib Paulus, en 25-årig kranmaskinist, vars kropp hittades på gatan i Arbil några dagar senare.

De som vill gå på gudstjänst i St. Peters katedralen i Arbil måste först passera en vakt med en automatpistol. En stor ny byggnad, som ska användas till sovrum för Babel College studenter som flytt Bagdad, invigdes vid jul på katedralens grunder, som är kringgärdat med ett högt staket.

Vid detta års jul-gudstjänst levererade inte Pastor Sisar sin ceremoni på arameiska, det gamla kyrkospråket från norra Iraks kristna, som är vanligt i Arbil. Den här gången hölls mässan på arabiska, därför att såväl pastorn som de 400 män och kvinnor som besökte gudstjänsten är alla från Bagdad.

Sisar avslutade ceremonin med orden "Barakat Allah aleikum" – "Må Gud vara med er."

*

